

- ויקרא פרק יז**
- 1
2
3 (א) וידבר יקוק אל משה לאמר:
4 (ב) דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת אליהם זה הדבר אשר צוה יקוק לאמר:
5 (ג) איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה:
6 (ד) ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן ליקוק לפני משכן יקוק דם יחשב לאיש ההוא
7 דם שפך ונכרת האיש ההוא מקרב עמו:
8 (ה) למען אשר יביאו בני ישראל את זבחייהם אשר הם זבחים על פני השדה והביאם ליקוק אל
9 פתח אהל מועד אל הכהן וזבחו זבחי שלמים ליקוק אותם:
10 (ו) וזרק הכהן את הדם על מזבח יקוק פתח אהל מועד והקטיר החלב לריח ניחח ליקוק:
11 (ז) ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים אשר הם זנים אחריהם חקת עולם תהיה זאת להם
12 לזרתם:
13 (ח) ואלהם תאמר איש איש מבית ישראל ומן הגר אשר יגור בתוכם אשר יעלה עלה או זבח:
14 (ט) ואל פתח אהל מועד לא יביאנו לעשות אתו ליקוק ונכרת האיש ההוא מעמיו:
15 (י) ואיש איש מבית ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יאכל כל דם ונתתי פני בנפש האכלת את
16 הדם והכרתי אתה מקרב עמה:
17 (יא) כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם כי הדם הוא בנפש
18 יכפר:
19 (יב) על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מכם לא תאכל דם והגר הגר בתוכם לא יאכל דם: **ס**
20 (יג) ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפך
21 את דמו וכסהו בעפר:
22 (יד) כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל
23 בשר דמו הוא כל אכליו יכרת:
24 (טו) וכל נפש אשר תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב
25 וטהר:
26 (טז) ואם לא יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא עונו: **פ**
- רמב"ן ויקרא פרק יז**
- 28
29
30 (ב) אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל - בעבור היות הפרשה אזהרה להקריב כל הקרבנות באהל מועד,
31 יזהיר הכהנים שהם המקריבים הקרבן שלא יקריבום בחוץ, ויזהיר גם ישראל שיביאום לה' שם ולא יקריבו
32 אותם בחוץ על ידי עצמם. והנכון בפרשה, מה שהזכירו רבותינו (חולין טז ב) שאסר בשר תאווה לישראל
33 במדבר ולא יאכלו רק שלמים שיעשו על מזבח ה', ולכך אמר שכל מי שישחוט משלשת מיני הבהמות אשר
34 מהן יביאו כל הקרבנות, שהם שור וכשב ועז, שיביאום כולם אל פתח אהל מועד ויעשו אותם זבחי שלמים
35 ולהקריב החלב והדם על מזבח ה', ואז יאכל הוא הבשר כמשפט. ואמר שאם ישחטם במקום אחר יהיה חייב
36 כרת:
37 והקרוב בלשון הכתוב, כי מתחילה חייב כרת בכל שוחט בחוץ אפילו החולין והוא האיסור בבשר התאווה, ונתן
38 הטעם בעבור שיקדישום לה' ויזרוק הכהן הדם על מזבח ה' ויקטיר עליו החלב. ואחרי כן הזהיר שלא יעשה
39 מזבח לה' בחוץ ויקריב עליו השלמים הנזכרים או עולה, כענין הנעשה במוקדשין בשעת היתר הבמות, רק
40 בפתח אהל מועד יעלה אותם לשם:

1 והנה ריקן כל השחיטות בחולין ובמוקדשין להיות כולן בפנים. ולכך אמר במשנה תורה (דברים יב יא)
 2 ועברתם את הירדן וישבתם בארץ וגו' והיה המקום אשר יבחר ה' שמה תביאו עולותיכם וזבחיכם, ואמר (שם)
 3 פסוקים יג יד) השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה כי אם במקום וגו', להיות איסור שחוטין חוץ
 4 במוקדשין עומד במקומו בשעת בית הבחירה. אבל התיר אותו בחולין, זהו שאמר (שם פסוק טו) רק בכל אות
 5 נפשך תזבח ואכלת בשר וגו', לומר שלא תתנהג בארץ המניעה הנאמרת כאן שלא ישחוט חולין כלל ושיעשה
 6 הכל זבחי שלמים על מזבח ה'. ופירש שם (פסוק כ) הטעם, כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו', לומר כי היה
 7 האיסור מתחילה בהיותם במדבר שיקל עליהם להביא כל זבחייהם אל פתח אהל מועד, אבל אחרי שירחיב
 8 גבולם יאכלו בשר תאוה וישחטו בשעריהם אך לא המוקדשין:
 9 וזה טעם מה שהזכיר בכאן אשר ישחט במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה - יזכיר גם השוחטים מחוץ למחנה
 10 שיהיו חייבים להביא אותם אל פתח אהל מועד, כי אע"פ שיתיר בשר תאוה כשירחיב השם גבולם מפני שאינם
 11 במקום המוקדש לא יתיר כן במדבר אפילו חוץ למחנה, לפי שאינם רחוקים מן המזבח כאשר יהיו בארץ
 12 שירחיב השם גבולם כי אז יתיר להם בשר תאוה, והוא הנאות בכתוב. וזהו דעתו של רבי ישמעאל בפרשיות
 13 הללו, ומכאן אמר דמעיקרא איתסר להו בשר תאוה, והוא הנאות בכתוב על דרך הפשט:
 14 וזהו מאמרם בהגדה (דב"ר ד ו), רבנין אמרין הרבה דברים אסר אותם הקב"ה וחזר והתירם במקום אחר, תדע
 15 לך, אסר הקב"ה לשחוט ולאכול לישראל עד שיביאנו פתח אהל מועד, מנין, שנאמר ואל פתח אהל מועד וגו',
 16 מה כתיב שם דם יחשב לאיש ההוא וגו', וכאן חזר והתירו להם שנאמר (דברים יב כ) בכל אות נפשך תאכל
 17 בשר, מנין ממה שקראו בענין כי ירחיב ה' אלהיך:
 18 ומה שכתב רש"י (בפסוק ג) במוקדשין הכתוב מדבר וכו', הוא מדרשו של האומר בשר תאוה לא איתסר כלל,
 19 ועל דעתו נשנית הברייא שבתורת כהנים, אבל דרך ישוב המקראות על אופניהם ודרך חכמים בהגדות וברוב
 20 המקומות כמו שפירשנו

רמב"ן ויקרא פרק יז

21
 22
 23
 24 **ד** וטעם דם יחשב - ממעשה בראשית (בראשית א כט ל), יאמר, הנה בכל בעלי חיים זולתי אדם עשיתי דם
 25 כמים ולחומם כגללים, כמו שאמר (שם ט ג) כירק עשב נתתי לכם את כל, אבל אם ישחט מחוץ למחנה יחשב
 26 כשופך דמים:

רמב"ן ויקרא פרק יז

27
 28
 29 **יא - יב** כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח - משמעות הכתוב הזה שיאמר, שיאסר לנו הדם
 30 מפני שנתנו לנו להיות על המזבח לכפר על נפשתינו, והוא חלק השם, כטעם החלב. ואם נקשה למה אסר דם
 31 החיה והעוף אשר לא יקרב, נדחה את השואל, שרצה להרחיקנו מכל דם שלא נשגה בו, אע"פ שלא עשה כן
 32 בחלב כי ניכר הוא:
 33 והרב כתב במורה הנבוכים (ג מו), כי היו הכשדים מואסים הדם ויחשבוהו להם לטומאה, אבל יאכלו ממנו
 34 הרוצים להתחבר לישדים ולהנבא מהם העתידות, והתורה תכוין לעולם להרוס בניני סכלותם בהפוך
 35 מחשבותיהם, ולכך אסרה הדם באכילה ובחירה בו להטהר בהזאות ולזרקו על המזבח לכפרה, ולכך אמר (פסוק
 36 י) ונתתי פני בנפש האוכלת את הדם, כמו שאמר בנותן מזרעו למולך (להלן כ ו), שהוא מביא למין ממיני ע"ז,
 37 כי לא נאמר כן במצוה אחרת:
 38 ואלו דברים מיושבים, אבל הכתובים לא יורו כן, שהם יאמרו תמיד בטעם האסור, כי נפש כל בשר דמו בנפשו
 39 (פסוק יד), כי נפש הבשר בדם הוא (פסוק יא), והחזיר במשנה תורה (דברים יב כג) רק חזק לבלתי אכול הדם
 40 כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר:
 41 והראוי שנפרש בטעם איסורו, כי השם ברא כל הנבראים התחתונים לצורך האדם כי הוא לבדו בהם מכיר את
 42 בוראו, ואף ע"פ כן לא התיר להם באכילה מתחילה רק הצומח לא בעלי הנפש, כאשר בא בפרשת בראשית
 43 שנאמר (בראשית א כט) הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע וגו'. וכאשר היה במבול שנצולו בזכותו של נח
 44 והקריב מהם קרבן והיה לרצון לו התיר להם השחיטה, כמו שאמר (שם ט ג) כל רמש אשר הוא חי לכם יהיה

1 לאכלה כירק עשב נתתי לכם את כל, כי חיותם בעבור האדם. והנה התיר גופם אשר הוא חי בעבור האדם,
2 שיהיה להנאתו ולצרכו של אדם, ושתהיה הנפש שבהם לכפרה לאדם, בקרבים לפניו יתברך, לא שיאכלוהו.
3 כי אין לבעל נפש שיאכל נפש, כי הנפשות כולן לאל, הנה כנפש האדם וכנפש הבהמה לו הנה ומקרה אחד
4 להם כמות זה כן מות זה ורוח אחד לכל (קהלת ג יט):
5 ועל הדרך היוני שיראוהו חוקריו, מן השכל הפועל התנוצץ זיו וזוהר צה מאד ובהיר וממנו יצא נצוץ נפש
6 הבהמה, והנה היא נפש גמורה בצד מן הפנים, ולכך יש בה דעת לברוח מן הנזק וללכת אחרי הנאות לה, והיכר
7 ברגילים, ואהבה להם כאהבת הכלבים לבעליהן, והיכר מופלא באנשי בית בעליהם, וכן ליונים דעת והכרה:
8 מן הידוע עוד, כי הנאכל ישוב בגוף האוכל והיו לבשר אחד, ואם יאכל אדם נפש כל בשר והוא יתחבר בדמו
9 והיו לאחדים בלב תהיה עובי וגסות בנפש האדם, ותשוב קרוב לטבע הנפש הבהמית אשר בנאכל, כי הדם לא
10 יצטרך עכול כשאר הנאכלים שישתנו בעכולם, ויתלה בו נפש האדם בדם בהמה. והכתוב אומר (שם שם כא)
11 מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. ולכך אמר (פסוק יד) כי
12 נפש כל בשר דמו בנפשו הוא, כי לכל בשר באדם ובבהמה נפש בדם ואין ראוי לערב הנפש הנכרת בנפש
13 הקיימת, אבל תהיה לה כפרה על המזבח לרצון לפני ה':
14 וזה טעם על כן אמרתי לבני ישראל - בעבור שהדם הוא הנפש ואין ראוי שתאכל הנפש את הנפש, ואני חמלתי
15 על נפש האדם ונתתיו להם על המזבח שתהיה נפש הבהמה מכפרת על נפשו. ושנו בספרי (ראה עו), רק חזק
16 לבלתי אכול הדם (דברים יב כג), רבי יהודה אומר מגיד שהיו שטופים בדם וכו'. כי הדם הוא הנפש, להגיד מה
17 גרם. ולא תאכל הנפש עם הבשר, זה אבר מן החי. זה רמז וראיה למה שפירשנו:
18 ולכך צוה עוד לכסות כל דם בחיה ובעוף כי לא יתקרב דמם על המזבח, כי גם בעופות לא יקרב מהם רק שני
19 מינין בלבד וגם הם אינם נשחטים, אבל בבהמות רוב המצויים נשחטים לשם הנכבד ודמם לכפר ואין ראוי
20 לכסותו, ולא חשש לכסות דם החולין בבהמה כי אין חולין במדבר, וגם אחרי כן על הרוב יצוה:
21)

דברים פרק יד פסוק כא

22
23
24
25 לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי כי עם קדוש אתה ליקוק
26 אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: פ
27 רמב"ן דברים פרק יד פסוק כא

28
29 **כא**) וטעם כי עם קדוש אתה לה' אלהיך - דבק עם לא תבשל גדי בחלב אמו - כי איננו מאכל נתעב, אבל יאסור
30 אותו להיותנו קדושים במאכלים, או להיותנו קדושים שלא נהיה עם אכזרי לא ירחמו שנחלוב את האם ונוציא
31 ממנה החלב שנבשל בו הבן. ואף על פי שכל בשר בחלב יכנס בלאו הזה, כי כל מינקת תקרא אם וכל יונק
32 יקרא גדי, והוא דרך הבישול, והנה בכולם אכזריות.

שמות פרק כב פסוק ל

33
34
35 ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו: ט
36 רמב"ן שמות פרק כב פסוק ל

37
38 **ל**) ואנשי קדש תהיון לי - טעם הכתוב הזה, כי עד הנה הזכיר המשפטים והזהיר בדברים המכוערים. ועתה
39 כשבא להתחיל באיסור המאכל פתח ואמר ואנשי קדש תהיון לי, שראוי הוא שיאכל האדם כל מה שיחיה בו,
40 ואין האסורין במאכלים רק טהרה בנפש, שתאכל דברים נקיים שלא יולידו עובי וגסות בנפש, על כן אמר
41 ואנשי קדש תהיון לי, כלומר אני חפץ שתהיו אנשי קדש בעבור שתהיו ראויים לי לדבקה בי שאני קדוש,
42 לפיכך לא תגאלו נפשותיכם באכילת הדברים המתועבים, וכך אמר (ויקרא יא מג - מד) אל תשקצו את
43 נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בם, כי אני ה' אלהיכם והתקדשתם והייתם קדושים כי
44 קדוש אני. והנה השרצים משקצין הנפש, והטרפה אין בה שקוץ, אבל יש בשמירה ממנה קדושה:

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף סד עמוד ב	1
	2
איזהו גר תושב? כל שקיבל עליו בפני ג' חברים שלא לעבוד עבודת כוכבים, דברי ר"מ; וחכ"א: כל שקיבל	3
עליו שבע מצות שקבלו עליהם בני נח; אחרים אומרים: אלו לא באו לכלל גר תושב, אלא איזהו גר תושב? זה	4
גר אוכל נבילות שקבל עליו לקיים כל מצות האמורות בתורה חוץ מאיסור נבילות	5
דברים פרק כח	6
	7
(ל) אשה תארש ואיש אחר <ישגלנה> ישכבנה בית תבנה ולא תשב בו כרם תטע ולא תחללנו:	8
(לא) שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמרך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתנות לאיביך	9
ואין לך מושיע:	10
ויקרא פרק א פסוק ה	11
	12
ושחט את בן הבקר לפני יקוק והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח	13
סביב אשר פתח אהל מועד:	14
שמות פרק יב	15
	16
(ו) והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין	17
הערבים:	18
שמות פרק יב	19
	20
(א) ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח:	21
	22
דברים פרק יב	23
	24
(יא) והיה המקום אשר יבחר יקוק אלהיכם בו לשכן שמו שם שמה תביאו את כל אשר אנכי	25
מצוה אתכם עולתיכם וזבחיכם מעשרתיכם ותרמת ידכם וכל מבחר נדריכם אשר תדרו ליקוק:	26
(יב) ושמחתם לפני יקוק אלהיכם אתם ובניכם ובנותיכם ועבדיכם ואמהתיכם והלוי אשר	27
בשעריכם כי אין לו חלק ונחלה אתכם:	28
(יג) השמר לך פן תעלה עלתיך בכל מקום אשר תראה:	29
(יד) כי אם במקום אשר יבחר יקוק באחד שבטיך שם תעלה עלתיך ושם תעשה כל אשר אנכי	30
מצוך:	31
(טו) רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר כברכת יקוק אלהיך אשר נתן לך בכל שעריך הטמא	32
והטהור יאכלנו כצבי וכאיל:	33
(טז) רק הדם לא תאכלו על הארץ תשפכנו כמים:	34
(יז) לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך ותירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך וכל נדריך אשר	35
תדר ונדבתיך ותרומת ידך:	36
(יח) כי אם לפני יקוק אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר יקוק אלהיך בו אתה ובנך ובתך ועבדך	37
ואמתך והלוי אשר בשעריך ושמחת לפני יקוק אלהיך בכל משלח ידך:	38
(יט) השמר לך פן תעזב את הלוי כל ימך על אדמתך: ס	39

- 1 (כ) כי ירחיב יקוק אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אכלה בשר כי תאוה נפשך לאכל
2 בשר בכל אות נפשך תאכל בשר:
- 3 (כא) כי ירחק ממך המקום אשר יבחר יקוק אלהיך לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך אשר
4 נתן יקוק לך כאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשך:
- 5 (כב) אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו הטמא והטהור יחדו יאכלנו:
6 (כג) רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר:
7 (כד) לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים:
8 (כה) לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך אחריך כי תעשה הישר בעיני יקוק:
9 (כו) רק קדשיך אשר יהיו לך ונדריך תשא ובאת אל המקום אשר יבחר יקוק:
10 (כז) ועשית עלתיך הבשר והדם על מזבח יקוק אלהיך ודם זבחיך ישפך על מזבח יקוק אלהיך
11 והבשר תאכל:
- 12 (כח) שמר ושמעת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוך למען ייטב לך ולבניך אחריך עד
13 עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני יקוק אלהיך: ׀
- 14
- 15 **רש"י דברים פרק יב פסוק טו**
- 16
- 17 (טו) רק בכל אות נפשך - במה הכתוב מדבר, אם בבשר תאוה להתירה להם בלא הקרבת אימורים, הרי הוא
18 אומר במקום אחר (פסוק כ) כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו' ואמרת אוכלה בשר וגו', במה זה מדבר,
19 בקדשים שנפל בהם מום, שיפדו ויאכלו בכל מקום. יכול יפדו על מום עובר, תלמוד לומר רק:
20 תזבח ואכלת - אין לך בהם היתר גיזה וחלב, אלא אכילה על ידי זביחה:
21 הטמא והטהור - לפי שבאו מכח קדשים, שנאמר בהם (ויקרא ז, יט) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל,
22 הוצרך להתיר בו, שטמא וטהור אוכלין בקערה אחת:
- 23
- 24
- 25 **רש"י דברים פרק יב פסוק כ**
- 26
- 27 (כ) כי ירחיב וגו' - למדה תורה דרך ארץ, שלא יתאוה אדם לאכול בשר, אלא מתוך רחבת ידים ועושר:
28 בכל אות נפשך וגו' - אבל במדבר נאסר להם בשר חולין, אלא אם כן מקדישה ומקריבה שלמים:
29 זבחת וגו' כאשר צויתך - למדנו שיש צווי בזביחה היאך ישחוט, והן הלכות שחיטה שנאמרו למשה בסיני:
30 **רמב"ן דברים פרק יב פסוק כא**
- 31
- 32 (כא) וטעם זבחת וגו' כאשר צויתך - על דעת רבותינו (חולין כח א), כאשר צויתך על פה מהלכה למשה
33 מסיני, מלמד שנצטוו משה על הושט ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה. ודע כי שחיטה
34 בלשון הקדש הוא הכרת סימני הצואר, ואל תחוש בעבור שאמר וישחטם במדבר (במדבר יד טז), כי היא
35 מליצה, שזבח אותם כצאן. והנה צוה בקרבנות "ושחט" "ושחטו", שהוא בסימני הצואר. והנה מתחלה צוה
36 שיהיה כל מה שהם אוכלים שלמים, והם שחוטם כמשפט הקרבנות, ועתה כשבא להתיר בשר החולין אמר
37 וזבחת מבקרך ומצאנך כאשר צויתך - בהיותם קרבנות, ותאכל אותם חולין בכל תאות נפשך, לומר שיתירם
38 חולין בכל מקום ובלבד שיהיו זבוחין כאשר צוה מתחלה בהיותם כולם קרבנות, וזהו פשוטו של מקרא זה על
39 הנכון. ושמא רבותינו נתכוננו בזה כשאמרו בספרי (ראה לט), כאשר צויתך, מה קדשים בשחיטה אף חולין
40 בשחיטה. והנה מצות השחיטה מפורשת בכאן, ומבוארת מדברי רבותינו בקבלה:
41

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה א

1
2
3 מצות עשה שישחוט מי שירצה לאכול בשר בהמה חיה ועוף ואחר כך יאכל שנאמר וזבחת מבקרך ומצאנך,
4 ונאמר בבכור בעל מום אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל, הא למדת שחיה כבהמה לענין שחיטה, ובעוף הוא
5 אומר אשר יצוד ציד חיה או עוף וגו' ושפך את דמו מלמד ששפיכת דם העוף כשפיכת דם החיה.
6

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה ב

7
8
9 הלכות שחיטה בכלן אחת הן, לפיכך השוחט בהמה או חיה או עוף מברך תחלה אקב"ו על השחיטה ואם לא
10 בירך בין בשוגג בין במזיד הבשר מותר

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה ג

11
12
13 דגים ב וחגבים אינן צריכים שחיטה אלא אסיפתן היא המתרת אותן, הרי הוא אומר הצאן ובקר ישחט להם
14 ומצא להם אם את כל דגי הים יאסף להם אסיפת דגים כשחיטת בקר וצאן, ובחגבים נאמר אוסף החסיל
15 באסיפה לבדה, לפיכך אם מתו מאיליהן בתוך המים מותרין, ומותר לאכלן ג חיים.
16

רמב"ם הלכות שחיטה פרק א הלכה ד

17
18
19 זביחה זו האמורה בתורה סתם צריך לפרש אותה ולידע באי זה מקום מן הבהמה שוחטין, וכמה שיעור
20 השחיטה, ובאי זה דבר שוחטין, ומתי שוחטין, והיכן שוחטין, וכיצד שוחטין, ומה הן הדברים המפסידין את
21 השחיטה, ומי הוא השוחט, ועל כל הדברים האלו צונו בתורה ואמר וזבחת מבקרך וגו' כאשר צויתך ואכלת
22 בשעריך וגו' שכל הדברים האלו על פה צוה בהן כשאר תורה שבעל פה שהיא הנקראת מצוה כמו שביארנו
23 בתחלת חבור זה.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה יז

24
25
26 כשהיו ישראל במדבר לא נצטוו בשחיטת החולין אלא היו נותרין או שוחטין ואוכלין כשאר האומות, ונצטוו
27 במדבר שכל הרוצה לשחוט לא ישחוט אלא שלמים שנאמר איש מבית ישראל אשר ישחט שור וגו' ואל
28 פתח אהל מועד וגו' למען אשר יביאו וגו' וזבחו זבחי שלמים לה' וגו', אבל הרוצה לנחור ולאכול במדבר היה
29 נותר.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה יח

30
31
32 ומצוה זו אינה נוהגת לדורות אלא במדבר בלבד בעת היתר הנחירה, ונצטוו שם שכשיכנסו לארץ תאסר
33 הנחירה ולא יאכלו חולין אלא בשחיטה, וישחטו בכל מקום לעולם חוץ לעזרה שנאמר כי ירחיב ה' אלהיך את
34 גבולך וגו' וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' אלהיך וגו', וזו היא המצוה הנוהגת לדורות לשחוט ואחר כך
35 יאכל.

מנין המצוות לרמב"ם

36
37
38 קמו לשחוט בהמה חיה ועוף ואחר כך יאכל בשרן שנ' וזבחת מבקרך וכו'. +/השגת הראב"ד * / לשחוט בהמה חיה ועוף
39 ואחר כך יאכל בשרן. א"א זה אין לו טעם ואולי לאו הבא מכלל עשה עשה.+
40

ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קמו

1
2
3 והמצוה הקמ"ו היא שצונו לשחוט בהמה חיה ועוף ואחר ייאכל בשרן ושלא יהיה להן התר אלא בשחיטה לבד.
4 והוא אמרו יתעלה (ראה יב) וזבחת מבקרך ומצאנך כאשר צויתך. ולשון ספרי וזבחת מה מוקדשין בשחיטה
5 אף חולין בשחיטה כאשר צויתך מלמד שנצטוו משה על הושט ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים
6 בבהמה. וכבר התבארו משפטי מצוה זו וכל דקדוקיה במסכתא המחוברת לה כלומר מסכת חולין:
7

השגות הרמב"ן לספר המצוות שורש א

8
9
10 ואם תאמר שראוי למנותן מצוה מפני שהערוב עצמו יקרא מצוה מדבריהם שהרי אנו מברכין עליו אקב"ו על
11 מצות ערוב וכן נטילת הידים, תדע ותשכיל שאין זה אצל בעל ההלכות מצוה שתמנה לפי שאין אדם מצווה
12 לעשות הערוב או שלא לעשותו ואינו כלל בקום עשה. וכן נטילת הידים אין מצוה בחיוב כלל ולא הטילו
13 חכמים על האדם שיטול ידיו כלל ולאכול והנוטל ידיו עשרה פעמים ביום ואוכל אין לזה מצוה יותר מזה. אבל
14 אלו היתר האיסור הן. דומה למצות השחיטה שתקנו בה נמי (פס' ז ב) וצונו על השחיטה ודקדקו בה לימא
15 לשחוט לא סגיא דלא שחיט. ואלו וכיוצא בהן לאו הבא מכלל עשה ועיקרן הוא הלאו שנאמר בהן כעניין כל
16 צפור טהורה תאכלו [הו' ברמב"ן שרש ד קיא: וריש שרש ו]. והיאך יקפיד על בעל ההלכות שימנה מצוה כזו
17 מדברי סופרים והוא [אינו] מונה כיוצא בה מן התורה כי אין אצל בעל ההלכות בא במניין מצות עשה אלא
18 מצות שהן קום עשה שעשייתן מצוה עלינו אבל שהן באות מכח שב ואל תעשה ואין בשביתתן מצוה או
19 בעשייתן אינן באות לו בחשבון אלא אם נאמרו בלאו הלאו שבהן ימנה בלאוין והוא לא מנה השחיטה:
20

רא"ש מסכת כתובות פרק א סימן יב

21
22
23 ש מקשין על נוסח ברכה זו למה אין מברכין אשר קדשנו במצותיו וצונו לקדש את האשה ועוד היכן מצינו
24 ברכה כזאת שמברכין על מה שאסר לנו הקב"ה והלא אין אנו מברכין שאסר לנו אבר מן החי והתיר לנו את
25 השחוט ...
26 והילכך לא נתקנה ברכה במצוה זו. אף בנושא אשה לשם פריה ורביה כיון (שאי) אפשר לקיים מצות פריה
27 ורביה בלא קידושין ולא דמי לשחיטה שאינו מחוייב לשחוט ולאכול ואפ"ה כשהוא שוחט לאכול מברך דהתם
28 אי אפשר לו לאכול בלא שחיטה אבל הכא אפשר לקיים פריה ורביה בלא קידושין וגם התם אפקיה קרא
29 בלשון ציווי דכתיב וזבחת ואכלת אבל הכא כתיב כי יקח איש ועוד דבקדשים אי אפשר בלא שחיטה הילכך
30 מברכין על כל שחיטה. וברכה זו נתקנה לתת שבת להקב"ה אשר קדשנו במצותיו והבדילנו מן העמים וצונו
31 לקדש אשה המותרת לנו ולא אחת מן העריות.